

HÔM NAY VẪN LÀ MỘT NGÀY ĐẸP TRỜI

Tác giả : Huỳnh Minh Anh

Gần đây, Thủy có một sở thích mới là sáng tác và đăng truyện lên mạng. Lúc đầu, Thủy chỉ định viết cho vui, nhưng khi bắt tay vào làm, Thủy mới nhận ra rằng công việc này khó khăn hơn mình tưởng. Thủy đã dành tất cả thời gian để chăm chút cho đứa con tinh thần đầu tiên của mình. Thức khuya viết truyện bây giờ đã trở thành một điều hiển nhiên trong sinh hoạt của Thủy. Bởi vì khi được viết ra những gì mình nghĩ, Thủy vui lắm. Niềm vui ấy lớn đến nỗi Thủy bắt đầu bỏ qua việc học để tập trung hết sức lực cho việc viết.

Năm nay là năm cuối cấp của Thuỷ, và chỉ còn nửa năm nữa là Thuỷ phải thi đại học. Dù vậy, điểm số của Thuỷ lại ngày càng thụt lùi, trên lớp hay ở nhà cũng đều không tập trung học hành, mà chỉ lo nghĩ đến cốt truyện phải làm sao cho hay, nhân vật phải làm sao cho ngẫu... Cả nhà lo lắng và khuyên nhủ Thuỷ nhiều lần nhưng đều vô ích. Thậm chí hai bên không ít lần tranh cãi với nhau khiến Thuỷ không muốn nói chuyện nhiều với ba mẹ nữa. Thuỷ lúc này chỉ nghĩ muốn trở thành một tác giả, vậy nên đối với cô, việc cần làm nhất bây giờ là luyện viết chứ không phải là việc học.

Nhưng khi cuốn truyện đầu tiên được đăng lên mạng, Thuỷ đã phải nhận một cú sốc lớn vì số người đọc truyện của mình quá ít. Khung bình luận chỉ toàn những lời chê bai khiếm nhã từ độc giả khiến tâm trạng Thuỷ rơi bời đến mơ hồ.

- Sao mọi chuyện lại diễn ra như thế này? Tại sao mọi người không thích truyện của mình? Mình viết dở lắm sao? Hay mình không có khiếu viết văn? - Thuỷ bắt đầu hoài nghi về chính bản thân mình. Thuỷ bỗng nhiên không biết mình nên làm gì tiếp theo. Rốt cuộc quyết định từ bỏ việc học để viết truyện có phải là lựa chọn đúng đắn nữa không? Thuỷ chần chừ không quyết.

==

Một ngày học nữa đã kết thúc. Trong tiết trời man mát buổi chiều tà, Thuỷ đang ngồi bồn thần trên ghế đá góc sân trường. Nắng chiều vàng nhạt, rải nhẹ khắp sân làm lan tỏa tiếng nói cười của học sinh giờ tan học. Nhưng dường như không gian ấm áp ấy cũng chẳng thể nào xoa dịu được những rối bời trong lòng Thuỷ lúc bấy giờ. Cô ngẩn ngơ suy nghĩ, đến cả chiếc cặp bị dính đầy lá rụng của mình, cô cũng chẳng buồn gạt chúng ra.

- Ê, làm gì đó bà? Đang ngắm đất dưới chân hả?

Tiếng cười khúc khích quen thuộc đến càng gần, Thuỷ liền ngược lên nhìn nhỏ bạn thân Ni của mình mà khe thở dài, dường như không còn sức để cà khía lại cô nàng như thường ngày nữa.

- Thôi đừng chọc quê tui. Đang không có vui.

- Sao vậy, có tâm sự hả? Kể tui nghe được không? - Đôi mày Ni nhíu lại, lo lắng cho tâm trạng ủ dột của nhỏ bạn mình.

Nhìn ánh mắt dịu dàng của Ni, tâm trạng Thuỷ bỗng trở nên dễ chịu hơn một chút. Mỗi khi có chuyện không vui, Ni luôn là người lắng nghe và cho Thuỷ những lời chia sẻ chân thành. Lần này cũng không ngoại lệ, Thuỷ không kìm được mình mà kể hết mọi chuyện cho Ni nghe.

- Tui hiện giờ không biết nên làm sao hết. Không còn đủ tự tin để viết truyện nữa, còn học tiếp thì sợ không theo kịp mọi người.

Trong tiếng thở dài của Thuỷ, cả hai bỗng im lặng hồi lâu. Ni dường như cũng đang suy nghĩ nên mở lời như thế nào.

- Tui cũng có đọc truyện của bà. Đối với tui, nội dung truyện thật sự khá thú vị. Dù chỉ là về chủ đề đời sống học trò bình thường thôi nhưng Thuỷ viết được rất nhiều câu chuyện mới lạ trong đó. Nhưng mà như vậy vẫn chưa đủ đâu bà.

- Là sao Ni? - Đôi mắt Thuỷ mở to lộ rõ vẻ thắc mắc. Còn Ni vẫn giữ nụ cười nhẹ trên môi, nói tiếp:

- Tui cũng đã đọc kha khá sách và truyện rồi. Vì thế, đối với hầu hết những người đọc, nội dung thú vị thôi là chưa đủ. Thuỷ thử nghĩ lại xem, truyện Thuỷ còn thiếu những gì. - Ni vẫn nhìn chăm chú vào Thuỷ, thẳng thắn nói - Truyện của Thuỷ còn nhiều lỗi chính tả, cách trình bày không đẹp, câu văn đôi lúc quá phức tạp, mà đọc không hiểu thì sao người ta cảm được những gì Thuỷ viết. Với lại, Thuỷ có từng tìm hiểu xem cái mà Thuỷ muốn viết có phải cái mà độc giả muốn đọc không?

Lúc đầu, nghe Ni nói, Thuỷ không thể nào giữ được bình tĩnh. Ngay khi Thuỷ chuẩn bị phát hỏa vì những lời phê bình thì câu hỏi cuối của Ni dường như đã thức tỉnh Thuỷ. Thuỷ biết rõ, Thuỷ viết chỉ theo cảm tính mà thôi. Hình thức hay thị hiếu của độc giả, Thuỷ hoàn toàn không để tâm. Cả mặt Thuỷ đỏ bừng lên vì hổ thẹn cho sự thiếu chín chu của mình. Vậy mà mình còn vọng tưởng mai sau có thể được trở thành một nhà văn nổi tiếng nữa chứ.

Đang tự trách mình, Thuỷ nghe thấy tiếng Ni thở dài, rồi cảm giác được bàn tay mình được Ni nắm lấy.

- Này, tui không nói thế để làm bà mất tự tin đâu. Cố gắng cải thiện thì chắc chắn mọi chuyện sẽ ổn thôi. Nhưng quan trọng là, bây giờ có phải là thời điểm bà từ bỏ hết việc học chỉ để luyện viết hay không? Thuỷ thật sự không tiếc mà chấp nhận bỏ đi mười mấy năm học hành chăm chỉ sao?

- Tui không biết... - Thuỷ do dự suy nghĩ. Nếu mình cứ tiếp tục không chăm chỉ học, thì mọi chuyện sẽ ra sao? Rồi nếu dù mình cố gắng luyện viết mà không được kết quả gì thì sẽ như nào? Gia đình mình sẽ ra sao khi mình thất bại? Thuỷ lo sợ, nhưng... Thuỷ cũng không cam lòng từ bỏ ước mơ của mình.

- Phải làm sao đây Ni? Cả việc học và việc viết, tui đều muốn hết.

Nghe thấy câu trả lời của Thuỷ, Ni bỗng nở một nụ cười thật tươi. Khuôn mặt vốn đã dịu hiền của cô bạn bỗng trở nên bừng sáng, khiến khoé môi Thuỷ cũng không tự giác mà nhoẻn lên.

- Phải như thế chứ! Tui biết là Thuỷ sẽ quyết định kiên trì mà. Học tập chính là con đường tuyệt vời để bà nâng cao trình viết của mình lên đấy. Tiếp thu càng nhiều kiến thức, chắc chắn bà sẽ có nhiều đề tài và ý tưởng mới lạ hơn cho bản thảo của bà. Đi càng nhiều nơi, học tập càng nhiều, mình mới biết được mình thật sự muốn viết gì và viết như thế nào. Chứ chỉ ở nhà mà cầm cú viết không thôi thì sẽ rất khó.

Ánh nắng ấm áp chiếu xuống người hai cô bạn nhỏ. Nghe tiếng nói hân hoan, vui mừng của Ni bàn về những dự tính tương lai cho mình, lòng Thuỷ bỗng bình yên đến lạ. Thuỷ ngước mặt lên, để những tia nắng vuốt ve khuôn mặt mình, đôi mắt nhìn bầu trời gợn tí mây, hưởng thụ cảm giác man mát từ cơn gió thoảng qua. Thuỷ cười, bỗng cảm thấy hạnh phúc vì trời hôm nay thật đẹp.

- Ni nói đúng. Tui hiện giờ vẫn còn non nớt lắm. Nếu cứ bất chấp tất cả để viết, có lẽ, những gì tui viết ra cũng sẽ chỉ toàn những lời sáo rỗng, không có ý nghĩa, không đem lại những gì mà một cuốn sách cần có hết. Tui muốn học. Tui muốn trải nghiệm. Và tui muốn trở thành một nhà văn có những cuốn sách hay cơ. Chỉ khi tui đủ chín chắn thì những cuốn sách tui viết ra mới có thể đem lại hạnh phúc cho người khác, chứ không phải chỉ cho chính mình.

Thuỷ gắt gao nắm lấy tay Ni. Ánh mắt Thuỷ long lanh ánh lên niềm khao khát mãnh liệt, xinh đẹp đến mức khiến người khác không thể rời mắt.

- Cảm ơn bà nha Ni. Tui sẽ không làm bà thất vọng đâu.

- Ừ, tui tin bà. - Ni nhẹ nhàng vỗ vai Thuỷ động viên, cười rạng rỡ.

Có Ni làm bạn, có thể nói, đối với Thuỷ, đó là một niềm hạnh phúc to lớn vô cùng. Ni trưởng thành, điềm tĩnh, nhẹ nhàng, biết lắng nghe chia sẻ, đã vậy còn học giỏi nữa chứ. Đường như không có việc gì mà Ni không làm được cả.

- Sao bà có thể suy nghĩ trưởng thành được như vậy vậy Ni? - Thuỷ tò mò nhìn chăm chú cô bạn nhỏ nhún nhún nhưng tài giỏi của mình.

- Tui cũng đã từng mơ hồ về tương lai như bà thôi. May mắn là, tui cũng đã được một người tuyệt vời giúp đỡ và chỉ bảo cho. Đó chính là cô giáo cũ của tui, cô ấy đã giúp tui nhận ra mình nên làm gì. - Nhớ về những kỉ niệm xưa, nụ cười của Ni dường như rạng rỡ hơn hẳn khiến Thuỷ tò mò không thôi.

- Bà muốn biết ư? Vậy thì đuổi được tui đi rồi tui kể cho. - Ni đứng bật dậy, cười khanh khách và nhanh chóng chạy đi.

Thuỷ cũng bật cười to, vội vã cầm cặp lên, phúi đi hết những chiếc lá rụng, và chạy theo Ni. Hai bóng hình đuổi bắt nhau cùng tiếng cười giòn vang lên trong không gian chiều nhẹ nhàng, toát ra sức sống tuổi trẻ tràn đầy nhựa sống. Hôm nay trời đúng thật là đẹp.

==

Tiếng gõ cửa vang lên trong căn phòng nhỏ, làm Thuỷ đang chìm trong núi bài tập giật mình buông bút. Nhìn bài tập toán khó nhằn này giờ giải mãi không ra, Thuỷ hơi nhúu mày khó chịu, rồi dùng hai tay xoa hai bên thái dương. Đáp lớn hai tiếng “Ra ngay đây” rồi Thuỷ đứng dậy vươn vai một cái, vừa suy nghĩ có nên gọi điện nhờ Ni giảng bài giúp cho không vừa đi ra mở cửa phòng.

Cửa mở, mẹ của Thuỷ đứng ngoài, trên tay cầm một li nước cam và một cuốn sách, bối rối nhìn Thuỷ mà cười. Thuỷ cũng lảng tránh ánh mắt của mẹ và chỉ đứng sang một bên nhường đường cho mẹ vào. Hai mẹ con vẫn còn đang chiến tranh lạnh với nhau vì việc sáng tác của Thuỷ trước đó.

- Thuỷ ơi, mẹ có pha cho con ly nước cam. Với lại, mẹ muốn tặng cho con cuốn sách này. - Nói rồi, mẹ dúi vào tay Thuỷ cuốn sách rồi đặt ly nước lên bàn.

Cúi xuống nhìn tiêu đề sách, Thuỷ liền cứng đờ người lại. Trên cuốn sách, hàng tiêu đề dài “Cách để trở thành một nhà văn” đập thẳng vào mắt, làm trái tim Thuỷ bỗng nhiên sôi sục lên.

- Việc sáng tác của con mẹ thật sự không hiểu lắm, nên mẹ có nhờ bạn mẹ kiếm cho mẹ mấy cuốn sách xem có thể giúp được cho con phần nào không. Nếu nó không có ích thì con nói cho mẹ biết, mẹ đi tìm cuốn khác. - Vừa nói, bà vừa quan sát Thuỷ, nhìn thấy cả người Thuỷ lung lay như sắp đổ, bà sợ hãi giữ lấy người con bé, hối hả nói:

- Nếu con không cần thì thôi, không cần miễn cưỡng nhận. Mẹ lúc trước chỉ bắt ép con học mà không để ý cảm xúc của con là mẹ không đúng. Mẹ xin lỗi con. Mẹ sẽ không cản con sáng tác nữa. Đừng giận mẹ nữa được không?

Nghe từng lời mẹ nói, cảm xúc của Thuỷ rối bời cả lên. Thuỷ bỗng cảm thấy sao lúc trước mình lại ngu ngốc quá đỗi, chỉ chăm chăm cãi lại mẹ, cũng không để ý đến những quan tâm, lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt người. Lúc đầu, mẹ cũng chỉ bảo Thuỷ là chú trọng việc học nhiều hơn, chứ đừng chỉ lo sáng tác. Lâu dần, trước sự cứng đầu của mình, mẹ mới bức tức cấm không cho mình viết nữa. Chỉ như vậy thôi, mà mình lại giận mẹ lâu đến vậy.

Khoé mắt Thuỷ đỏ hoe, nước mắt cứ không ngừng rơi, tuôn ra những giọt hối hận cũng như là hạnh phúc vì may là mẹ cũng ủng hộ mà không từ bỏ cô. Nhìn mẹ vẫn đang rối bời do dành mình, Thuỷ càng siết chặt cuốn sách vào lòng, nhào vào lòng mẹ mà gào lên không ngừng “Con xin lỗi mẹ”.

Đôi mắt mẹ giờ cũng đã ươn ướt, nhưng mẹ nhanh chóng lau đi nước mắt, ôm lấy cô con gái nhỏ của mình mà nhẹ nhàng an ủi, vỗ về:

- Không có gì đâu. Mẹ không sao. Con đừng buồn ha.

Trong căn phòng ngập tràn sức sống thiếu nữ, dường như niềm vui bắt đầu nhân lên gấp đôi. Từng cơn gió nhẹ nhàng len qua khung cửa sổ thổi vào trong căn phòng, như muốn hong khô đi những giọt nước mắt trên gò má của cô gái. Bên cạnh chồng bài tập đang làm dở, là trang bản thảo về cuốn truyện thứ hai của một tác giả trẻ tuổi, đang rất hạnh phúc bên gia đình và người thân, với một tâm hồn cháy bỏng hướng về một tương lai đầy ánh nắng ở phía trước.